

Обійми для Хосе

Адам знав, що йому треба бути сміливим.

Кароліна Мальдонадо
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася в Болівії.

“Ха-ха! Ти нічого не знаєш!” — Фабрісіо вказав пальцем на Хосе і засміявся.

Адам насупився. Хосе щойно поставив учителю запитання. З боку Фабрісіо було недобре дражнити його за це.

“Фабрісіо, припини!” — сказала вчителька.

Адам поглянув на Хосе. Той потупився у свій зошит, наче й не почув слів Фабрісіо.

Хосе був новачком у їхній школі.

Спочатку ніхто з ним не розмовляв.

Потім дехто з дітей почав дражнити

його. Вони завжди дражнили його прізвиськами і сміялися з нього. Адам відчував, що має допомогти Хосе, але він ніколи не знав, що сказати.

Зрештою, Хосе чудово тримався. Здавалося, що образи його не зачіпали.

Адам повернувся до свого підручника. Невдовзі у них був важливий тест з математики, і йому треба було зосередитися.

У день тесту Адам зробив усе можливе, але тест був складним! Він хвилювався через свою оцінку. А якщо він не склав тест?

Наступного дня їхня вчителька стояла перед класом зі стосом паперів.

“У мене ваші оцінки, — сказала вона їм. — Багатьом з вас ще є над чим попрацювати, а ось дехто впорався дуже добре”.

Вона почала читати вголос оцінки кожного учня. Більшість оцінок були досить низькими. Адам з нетерпінням чекав свого імені.

“Адам... — сказала вчителька, — вісімдесят балів”.

Адам не міг в це повірити! Він склав тест! І тепер радісно усміхався.

Потім вчителька прочитала оцінку Хосе.

“Сто! — сказала вона, голосно і чітко. — Ідеальний результат”.

Фабрісіо підвівся. “Не може бути! — вигукнув він. — Хосе списав!”

“Точно!” — сказав інший хлопець. — Він нічого не знає. Він дійсно у когось списав”.

Інші учні долучилися до цькування. Хосе намагався сказати їм, що він не списував, але вони не слухали. Вчителька намагалася їх заспокоїти, але її також не слухали.

“Шахрай!” — вигукнув хтось.

“Брехун!” — сказав інший.

Серце Адама закалатало. Він не знав, що йому робити. Він поглянув на Хосе. Він витримає, авжеж? Хосе завжди був спокійним.

Хосе потупив погляд у парту, як і завжди. Потім він почав плакати.

Інші діти перестали кричати, і в класі запанувала тиша. Все, що Адам міг чути, — це голос Хосе, який плакав. Він знав, що цього разу він просто не може змовчати.

Йому треба було виявити сміливість.

Святий Дух казав йому допомогти Хосе.

Адам підвівся. Інші діти спостерігали за ним, як він прямував до Хосе. Він досі не знав, що сказати. Тож він просто нахилився і міцно обійняв Хосе.

“Все гаразд, — прошепотів він, поплескуючи Хосе по спині, — все добре”.

Згодом інші діти також обійняли Хосе. Навіть Фабрісіо підійшов і вибачився. Невдовзі весь клас стояв навколо Хосе, щоб вибачитися і підбадьорити його.

“Ми любимо тебе, Хосе!” — сказав хтось.

“Ти найкращий у математиці!” — пролунало від іншого.

Хосе витер сльози й усміхнувся. Адам також усміхнувся. Щоб бути добрим, треба було виявити сміливість, але це того варте. ●

